

ABRAHAM HANS

EEN UITWEG

Jan Wellens was naar het kasteel gegaan, het hart vol wrok en bitterheid. Vader Roelens had hem verboden nog met Martha te verkeren. En het was op bevel van de baron, omdat Jan teveel vrijheidszin toonde. Martha bleef echter Jan trouw. Ze was niet als haar vader en broer Dries, die voor het kasteel kropen. En ze hoopte, dat Jan zich vrij kon maken door de wielersport.

Jan kende geen vrees. En in heftige woorden deelde hij de baron mee, dat jonker François zijn zuster verleid had. De Porteira voer eerst geweldig uit over de slechtheid van Greta. Maar Jan liet merken, dat hij ook de geschiedenis van het Gentse fabrieksmeisje kende. De baron zei, dat hij met vader Wellens zou spreken. Hij was ongerust. Hij dacht aan van Leewerdal... De eer van François moest gered worden. En vader de Porteira zocht een uitweg. Greta kon met Dries Roelens trouwen... Dries zou dadelijk toestemmen, mits hij van de baron een pachthoeve met inspan bewam.

Zo konkelde de Porteira. Vader Wellens stemde toe... Als de schande van zijn dochter maar verdoken bleef. Moeder had grote bezwaren. Met een man als Dries zou haar dochter een ellendig huwelijksleven leiden. Ook Jan verachtte Dries.

«Vader, ge zoudt Greta veroordelen tot een ellendig leven. Denk toch na», had Jan gezegd.

«En als ze ongetrouwd blijft en dat kind hier rond loopt!» wedervoer Wellens.

«O, er kan een braver man om haar komen.»

«Ik zou willen weten wie!»

«En dan moet ieder in het ronde eerst haar schandelijke historie kennen», had Wellens nog gezegd. «En wij worden van het hof gezet. De baron kan ons lelijk behandelen. Hij is de meester. De macht van het geld is zo groot. Maak gij u los van het kasteel, maar ik moet er mee voort doen. Ik zit er aan vast.»

«Vader, laat Greta gerust. Vertrouw op mij! Ik wil en zal u vrijmaken van dat vervloekte kasteel! En dan trekken we weg van hier», had Jan gepleit.

Maar vader Wellens wilde een onmiddellijke oplossing. Hij zelf sprak er over met Greta, die nog ziek te bed lag.

«De baron en de barones willen u doen trouwen met Dries Roelens. Ge zult een hofstede en inspan krijgen en seffens kunnen boeren. En Dries zal de vader zijn van het kind. Voor de mensen blijft alles verdoken en uw toestand is geregeld», zo zei Wellens.

«Dries Roelens», herhaalde Greta en 't was of ze ineenkromp van afschuw.

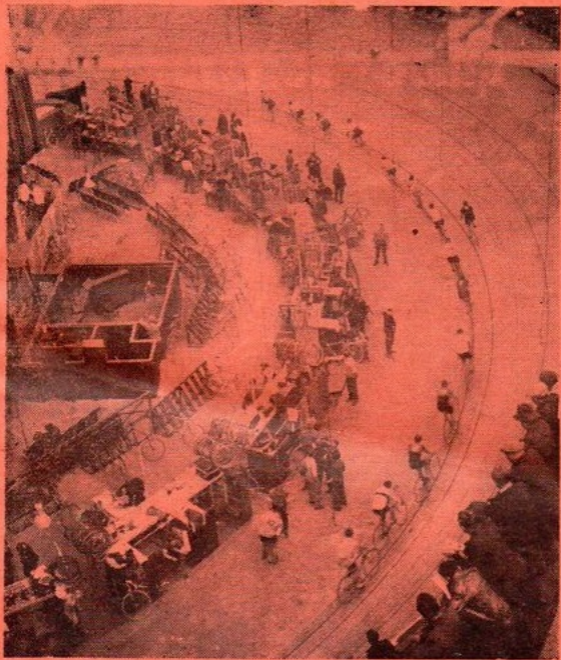
«De baron zou gemakkelijk iets vinden om ons van het hof te zetten. Ge hebt ons lot in handen. Zo ver hebt ge het gestuurd»,

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 451

A. HANS.

De Gestoorde Zesdagenkoers

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

vervolgde vader.

Greta was zo klein, zo diep verslagen nu. Ze had al aan de dorpelingen gedacht, aan kennissen, die haar fier noemden, omdat ze op het kasteel woonde en naar geen boerenjongens meer keek... En die nu ongenadig zouden zijn in hun spot en hoon... Vader bood een uitweg. En in haar angst zei Greta:

«Vader, ik zal alles doen, wat ge wilt!»

«De baron wil het vlug doordrijven. Dus ik kan naar hem toegaan en zeggen, dat ge Dries Roelens zult trouwen?»

«Ja, vader.»

Die belofte deed het moederhart geweldig pijn. Wellens somde nog eens al de argumenten op.

«'t Is tegen mijn zin», riep vrouw Wellens uit. «Maar als ge naar mij niet luistert, kan ik er niets aan doen!»

Op zijn zondags gekleed ging vader Wellens naar het kasteel. De baron was tevreden dat Greta toestemde. Hij zou alles betalen voor het huwelijk.

«De mensen moet niet weet, hoe die affaire ineen zit. Ge moet doen of ge blijde zijt,» zei de baron.

Wellens beheerste zijn nijd.

«Mijnheer de baron, gij zult dus met Dries Roelens spreken?» vroeg hij.

«Ja, hij zal morgen bij mij koom. En Dries zal seffens 't akkoord zijn. Kom morgenavond een keer weer. Dan heb ik nieuws. We moeten allemaal zwijk over de historie. Een maand en ze is uit de wereld. Klap er niet van teken jonker Reginald of baron de Bontink. Isse hun affaire niet. Greta zal nok gelukkig zijn. Een hofstede... een inspan...»

«Ze moet de gevolgen dragen. Zodus kom ik morgenavond nog eens,», hernam Wellens, die nu liever heenging.

«Ja, ik zal u verwachten. En, Wellens, luister. Dat land bij de beek zult gij krijk, fleemde de baron.»

«Een boer als ik kan meer land gebruiken, mijnheer de baron. Maar nu aanvaard ik er geen. Het zou juist zijn of ik het verwissel voor de eer van mijn dochter! Dus, mijnheer de baron, tot morgenavond.»

«Ja, allez, allez, kij moet u dadde zo niet aantrek... De jonkheid, hé? Ze isse soms dwaas. Ikke moet mijn zoon ook pardonner.»

«Maar bij mij is het als een snee in mijn hart... en dat zal niet meer genezen,» antwoordde Wellens.

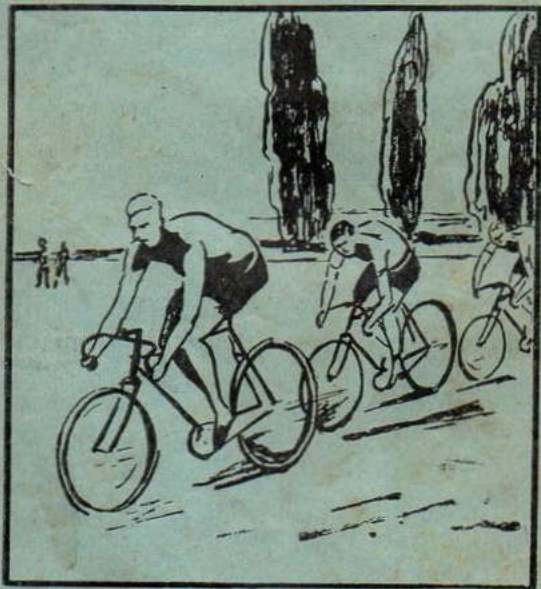
Greta had een vrije dag om op de hoeve, waar ze met Dries zou wonen, te gaan werken. De meubels zouden uit Gent komen. Dries had die met zijn moeder gekocht, want Greta wilde niet meegaan. Nu was ze het lege huis aan het schuren. Het waren lage, sombere vertrekken, met door vocht afgeschilferde muren. De kleine hoeve leek Greta een toekomstige gevangenis toe. En ze zou er opgesloten

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 465.

A. HANS.

De Groote Ronde

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

worden met een man voor wie ze nu haat begon te gevoelen.

Dries kwam fluitend over het hof. Als de meester schouwde hij rond. Dan trad hij het huis binnen.

«Ha, Gretaatje, zo aan het werk,» fleemde hij. «Ja, maak ons nestje maar schoon. O, wat zijn er jaloersaards op de parochie, omdat we een hofstede hebben bekomen. Hier zijn we al in ons huis,» zei hij. «Laat het werk een beetje staan om wat te vrijen.»

En heftig laaide bij Greta de afkeer op. Ruw stootte ze Dries terug en snauwde hem toe, haar met rust te laten. Hij werd kwaad.

«Ha, dat zijn manieren!» gromde hij. «Ge zijt toch mijn toekomstige vrouw.»

«En ik wil, dat ge van mij blijft!»

«Ge hadt dat aan de jonker moeten zeggen!» sprak hij grof. «Wat streken krijgt ge nu! Als ik u liet staan, ge zoudt me komen smeken om u uit de nood te halen.»

Dries begaf zich naar de schuur en Greta arbeidde voort.

«'k Zou even graag mijn eigen graf delven,» mompelde ze. «O, hoe moet ik leven met hem!»

Dries vertoonde zich die voormiddag niet meer. Hij had veel hooi en stro en ander goed van de vertrokken boer over genomen, en vond genoeg zijn bezigheid.

In de namiddag kwam de grote wagen uit Gent met de meubelen. De voerman en een knecht laadden ze af. Dries hielp hen.

Het was lomp gerief. Greta had van een ander leven gedroomd. Ze voelde hoe ze meegetrokken werd in de gore sleur, die ze had willen ontgaan. Ze werd de slavende vrouw op een kasteelhoeve.

De voerman was vertrokken. Dries was nu in een vrolijke stemming.

«Ik zou hier al met u willen blijven, zo goed staat me ons huis aan, maar dat kan natuurlijk niet zijn,» sprak hij. «Nog twee weekjes... Zondag vallen we van de preekstoel en hangen we in het kastje. Als ik het hier al bezie, lijkt het een droom.»

«Nu moet ik rap naar het kasteel,» antwoordde Greta, bevreesd voor nieuwe liefkozingen.

Ze was bang geworden van Dries, nu de donkerte al door de kleine ruiten kroop.

«'t Is of ge van mij weg loopt!» bromde Dries.

«Ik moet voor het souper zorgen!» schreeuwde Greta terug, reeds buiten.

't Was als een vlucht.

Pas een eind van de hoeve, vertraagde ze haar pas. En ze begon te schreien. Ze kon nog niet naar het kasteel terug. Ze moest alleen zijn.

Greta liep een binnenweg op, sloeg dan weer een andere dreef in. Het kon haar niet schelen waar ze terecht kwam. Zo liep ze lang rond, altijd denkend aan die ondraaglijke toekomst, dat samenleven met

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 667

A. HANS

DE KOERS VAN DEN LUIAARD

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

Dries Roelens, de man die ze haatte.

Eindelijk werd ze kalmer en ze gaf zich dan rekenschap van de plaats, waar ze zich bevond. Ze was tegen Leerne.

Plots hoorde ze spreken en ze schrok. Ze herkende de stem van haar broer. En die andere was jonker Reginald. O, ze mochten haar niet zien ! Greta vluchtte weg. Er luidde een klok, traag en tampend. Er was iemand op Baarle gestorven.

«O, was het voor mij, dat ze luidden !» wenste Greta. «Dood zijn en rust hebben.»

Maar dan moest de dood zelf komen. Tot hem gaan en zich in zijn macht werpen, durfde ze niet. Ze dacht aan begrafenissen zonder gelui en zonder kerk, als wilde men vlug en beschaamd een lijk in de grond bergen.

Greta begaf zich naar «De Donk» en schuw sloop ze het kasteel binnen.

Reginald bestuurde de nieuwe auto, die zijn oom de Bontink gekocht had. Naast hem zat Jan Wellens en achterin Greta.

Reginald had geen rust meer, toen hij vernam, dat Greta met Dries Roelens zou moeten trouwen. Hij beschuldigde zichzelf, dat hij vroeger had moeten spreken tot haar ouders. Hij vroeg aan Jan hoe Greta stond onder die dwang. Jan pleitte voor zijn zuster. En Reginald sprak met zijn oom.

Baron de Bontink zei eerst wel, dat hij zich zulke zaken niet mocht aantrekken.

Maar Reginald kon daarin niet berusten. En hij bewoog zijn oom tot handelen. De Bontink bezat een hoeve te Westkapelle noordwaarts van Brugge, nabij de Nederlandse grens. Hij reed er met Reginald heen. En Greta zou er nu meid worden. De boer en de boerin kenden haar toestand. De Bontink regelde er Greta's verblijf. Zodra het nodig werd, zou ze een rusttijd krijgen in een moederhuis te Sluis in Nederland. Nadien kon ze haar kindje uitbesteden. Jan werd ingelicht en sprak met Greta. En die greep enthousiast het redmiddel aan. Ze kon het offer niet opbrengen, dat vader eiste. Ze haatte de slome Dries Roelens.

Reginald en Jan brachten nu Greta weg. Jan had moeder alles verteld en gisteravond een brief voor de gemeentesecretaris gepost, waarin Greta haar huwelijksbeloften verbrak. Men moest vader voor een voldongen feit stellen.

«Het kasteel heeft tegen Greta misdaan... Ik ben ook van het kasteel en moet erger onrecht voorkomen», had Reginald gezegd.

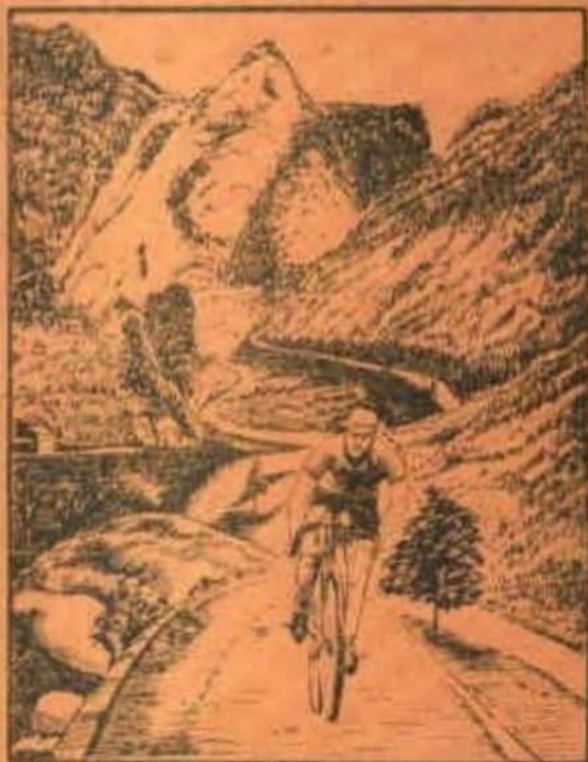
De kloof tussen hem en zijn ouders zou er wellicht wijder door worden, maar hij kon niet anders handelen. Ze hadden te Brugge aan de Eiermarkt wat gepoosd en gegeten. Greta voelde zich beschaamd tegenover Reginald. O, nu leek het haar onbegrijpelijk, dat ze zich zo

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 671

A. HANS

De eerste Ronde van Frankrijk

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Kortich.

gedragen had! De auto reed weer door.

Weldra bereikten ze een statige hoeve met blanke gevel, weggedoken achter een uitgestrekte boomgaard.

«We zijn er», zei Reginald, «Greta, ik verzeker u nog eens, dat ge bij brave lieden zijt».

De boer verscheen al, een grote, kloeke kerel met blozend gelaat.

«Goede dag», groette hij. «Ha, baron de Bontink is er niet bij?» sprak hij.

«Neen, oom vindt de reis nog al ver, om ze zo vlug twee keer achtereen te doen. Ge hebt de complimenten», zei Reginald.

«Komt binnen».

De boerin, welgedaan als haar man, verscheen aan de deur.

«Welgekomen», sprak ze, en ze keek Reginald aan, de neef van de eigenaar immers.

«Hier is Greta Wellens en haar broer», zei Reginald.

«Ha, zo», hernam de boerin. «Dat is goed... O, ze zal het hier snel gewoon zijn. Onze meid, die toch zou trouwen, is gisteren vertrokken. Ik ben dus blij dat ik al weer hulp heb».

Greta zat daar rood van verlegenheid. Voor deze mensen was ze immers het gevallen meisje...

Men praatte wat over het weer en dan over de boerderij. Reginald kon echter niet lang blijven. Hij moest die namiddag nog cursus volgen op de universiteit. Hij nam afscheid van de boer en de boerin. Dan reikte hij Greta de hand. Ze sloeg haar ogen neer.

«Moed», zei de jonker. «Toe, alles komt weer terecht».

«Ik bedank u zeer», fluisterde ze.

«Dag Greta», sprak Jan, en zijn stem stokte.

Zijn zuster begon te schreien.

«Kom, ik zal u uw kamer tonen, en neem maar uw valies mee», zei de boerin om het vertrek te vergemakkelijken.

Haastig volgde Greta haar. Jan veegde een traan weg. Hij was diep ontroerd maar beheerste zijn gevoelens.

«Uw zuster zal hier goed zijn. Wees maar gerust en zeg het ook aan uw ouders», fluisterde de boer.

Dat was eindelijk eens een andere toon over Greta.

«Ja, 't afscheid was wat moeilijk», zei Reginald toen ze voort reden.

«'t Is hard, jonker».

«Maar niet zo hard als een huwelijk met Dries Roelens. Zo, dat is dan van de baan».

Reginald reed over Maldegem naar de Arteveldestad terug. Hij zette Jan Wellens aan zijn werk af. En begaf zich vervolgens naar de gebouwen van de Rechtsfaculteit, waar hij net op tijd voor de cursus aankwam. Dezelfde dag nog schreef hij een lange brief naar zijn Paulina, die bij haar voogd in Kent verbleef. Er was zoveel liefs en zoveel nieuws te vertellen. Ook met zijn studiën vlotte het best.

ABRAHAM HANS

OVER BERGEN DAL

bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM